

[Clausager.]

hedder Begrænsning af Fabrikernes Chance for Fortjeneste ved Import af Sukker og saaledes vække deres Interesse for Dyrkning af dansk Sukker. Det er muligt, jeg overvurderer Betydningen heraf, men jeg har, som sagt, desværre ikke hørt Ministerens Stilling til dette Spørgsmaal, som jeg mener er af en uhyre stor Betydning.

Ministeren mente, det var vanskeligt at praktisere den svingende Sukkerafgift. Det tror jeg nu slet ikke det er. Jeg skal heller ikke her bebrejde Ministeren noget, for det er, som sagt, ikke saa let at sætte sig ind i alle disse Enkeltheder, og jeg kan jo ikke stille en Tavle op her, hvorved det forklares nøjere, men det kan maaske komme. Det er ikke nogen svingende Afgift for Fabrikkerne, for de har deres 5,7 Ø., de skal erlægge, men dette Beløb kan forhøjes eller formindskes, og denne Forhøjelse eller Formindskelse skal gives til Dyrkerne eller tages fra Dyrkerne, saa man maa forstaa, at der her bliver Tale om et specielt Forhold mellem Dyrkerne og Staten og ikke egentlig mellem Fabrikkerne eller Sukkerproduktionen og Staten. Men vi „sætter Sving paa det“ overfor Dyrkerne, saaledes at disse i visse Tilfælde kan faa mere, og saa maa Staten tabe, i andre Tilfælde mindre, og saa tjener Staten.

Det er Tanken. Jeg ved ikke, om det nu er forstaaeligt, ellers kan man let vise det ved Hjælp af en Blyant og et Stykke Papir: Der er derfor ikke det mindste i Vejen for, naar Aarets Sukkerpris bestemmes, at foretage en Revision af den Grundpris, Dyrkerne har faaet. De kan faa en a conto Betaling, og saa kan man revidere den siden; ligesom man nu under almindelige Forhold giver en Tantième, der kommer senere, saaledes kan den endelige Grundpris ogsaa godt komme senere.

Jeg vil i øvrigt udtale min Anerkendelse af Ministerens Tone i det Svar, han gav mig. Jeg mener, at jeg fremlagde Sagen ganske sagligt og roligt, og Ministeren har ogsaa svaret mig paa samme Maade; han faldt blot for en lille Fristelse til sidst, idet han sagde, at een Ting var sikker: at nu slog Venstre ind paa den protektionistiske Vej. Nej, den er gal, den er absolut gal, for Sagen er den: vi rykker ikke ved Forholdet mellem Melistolden og Afgiften paa de henholdsvis 10 og 5,7 Ø. Denne lader vi staa, vi forandrer den lidt . . . . . (Munterhed). — Ja, vi forandrer den saadan, at den bliver større i visse Aar og mindre i andre Aar. Det er paa samme Maade som med en Vippe, der staar vandret:

hvis jeg bevæger den, er det den samme Vippe, den forandrer sig ikke det allermindste, den vipper bare lidt op med den ene Ende og gaar lidt ned med den anden; Ja, det kan altsaa skifte, men det er klart som Dagen, at hvis man vil se reelt og upartisk paa det, er det det samme, blot ændret til en Værdiafgift.

Og nu er det ganske givet, at hvis man f. Eks. i en Højkonjunkturtid ændrer en Vægttold til Værditold, saa bliver Resultatet større Told i Øjeblikket; men man kan derfor ikke sige, at saa har vi skiftet Standpunkt og er slaaet ind paa den protektionistiske Vej, for naar der saa kommer Lavkonjunktur, vil det give mindre Told. Det er ganske det samme, saa der er ingen Grund til at komme med den Udtalelse, som Ministeren kom med. Man kunde lige saa godt sige, at min Forfægtelse af, at Raasukkertolden skal sættes op, betyder, at jeg har slaaet ind paa protektionistisk Vej, og at jeg vil forhøje Toldbyrderne, og jeg tror ogsaa, at det stod for to Aar siden i de radikale Blade, at nu var jeg blevet „Tolder“; men dette, at man forhøjer Raasukkertolden, saa den naar op imod Melistolden, bevirker jo en Formindskelse af Beskyttelsen, saa Sandheden er altsaa lige det modsatte. Men man kunde altsaa med lige saa megen Ret udnytte dette partiagitorisk.

For øvrigt skal jeg udtale min Glæde over, at Ministeren er rede til at bistaa os i Udvalget, saa at vi kan faa sagkyndig Hjælp til Undersøgelse af vort Forslag, og jeg vedstaar, hvad jeg har sagt, at vi er rede til en saglig Drøftelse af et Forslag til en Sukkerordning — jeg føjede ganske vist til: under den Synsvinkel, jeg havde anlagt. Jeg vil derfor ikke love Ministeren noget med Hensyn til hans Lovforslag, for om det siger jeg i Dag som i Gaar, at jeg synes, det er meget daarligt. Men jeg haaber, at vi ved at tumle saavel med vort som med Ministerens Forslag kan faa noget helt andet og bedre ud af det. Lad blot Meningen brydes, saa gaar i Længden de af med Sejren, som er de rigtige.

Det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse udtalte, at naar Afgiften kom paa 8 Ø., mente han ikke, der blev nogen Produktion her i Landet. Det kan jeg egentlig ikke tro. Jeg nævnte i Gaar, at naar vi naar Maksimum 8 Ø., hvoraf Sukkerfabrikkerne betaler 5,7 og Dyrkerne Resten, gaar Dyrkernes Pris ned til 2 Kr. 10 Ø. + Tantième, og jeg kan ikke tro, at det er noget, der er umuligt for Dyrkerne. Og Fabrikkerne berøres ikke deraf, det drejer sig, som jeg før har sagt,